

stuk **1647** (2011-2012) – Nr. 1
ingediend op 1 juni 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met

- 1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Bondsrepubliek Duitsland tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen van inkomen en van vermogen met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, en van het slotprotocol, ondertekend te Brussel op 11 april 1967, zoals gewijzigd door de aanvullende overeenkomst, ondertekend te Brussel op 5 november 2002, en door het protocol, ondertekend te Brussel op 21 januari 2010;
- 2° het protocol tot wijziging van de overeenkomst en het slotprotocol, zoals gewijzigd, vermeld onder 1°, ondertekend te Brussel op 21 januari 2010

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING**1. Algemeen kader*****1.1. De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken***

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffender aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor Fiscale Zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

1.2. Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het ‘Global Forum’ inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het Global Forum pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken

van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

1.3. *De aansluiting van België bij het internationale proces*

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, paragraaf 5. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principieel voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

1.4. *Versnelling van het proces*

De Groep van de twintig belangrijkste economieën (G-20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het Global Forum inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de ‘grijze lijst’ van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de zogenaamde ‘grijze lijst’ te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten, waaronder het voorliggende protocol met Duitsland, die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de ‘witte lijst’ met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en TIEA's ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken (TIEA: Tax Information Exchange Agreement). Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

1.5. *De beleidsmatige en juridische context in de Europese Unie*

Op het vlak van de administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, heeft de Raad van de Europese Unie twee richtlijnen aangenomen.

Richtlijn 77/799/EEG van 19 december 1977 die betrekking heeft op de wederzijdse bijstand tussen de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het vlak van de directe belastingen.

gen, bepaalt in principe dat de lidstaten verplicht zijn om alle inlichtingen uit te wisselen die hen van nut kunnen zijn voor een juiste vaststelling van de belastingschuld op het gebied van de belastingen naar het inkomen en het vermogen. Die verplichting geldt evenwel slechts voor de lidstaten wanneer de inlichtingen waarvan de mededeling wordt gevraagd, kunnen worden verkregen op grond van hun binnenlandse wetgeving. Richtlijn 77/779/EEG is momenteel aan herziening toe. Op 2 februari 2009 stelde de Europese Commissie een ontwerp van richtlijn voor om de geldende richtlijn te vervangen en er tegelijkertijd het OESO-model in op te nemen. Haar voorstel werd intussen goedgekeurd en de nieuwe richtlijn zal op 1 januari 2013 in werking treden. Deze richtlijn somt alle inkomsten en vermogensbestanddelen op die vallen onder een automatische gegevensuitwisseling. De EU-lidstaten zullen zich niet langer kunnen verschuilen achter hun bankgeheim om te weigeren gevraagde inlichtingen te verstrekken.

Richtlijn 2003/48/EG van 3 juni 2003 betreft de belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rentebetaling (de ‘Spaarrichtlijn’). Het doel van die richtlijn is te verzekeren dat de intrest die in een lidstaat wordt toegekend aan uiteindelijk gerechtigden die natuurlijke personen zijn en die hun fiscale woonplaats in een andere lidstaat hebben, daadwerkelijk overeenkomstig het intern recht van laatstgenoemde lidstaat worden belast. De richtlijn raadt aan om daartoe een beroep te doen op de automatische uitwisseling van inlichtingen.

De Europese Commissie nam op 28 april 2009 een mededeling aan waarin de maatregelen worden geïnventariseerd die de lidstaten moeten nemen ter bevordering van goed bestuur in belastingzaken. Die maatregelen hebben betrekking op het verbeteren van transparantie en de uitwisseling van inlichtingen en het voortgaan op de weg van eerlijke concurrentie in belastingzaken.

Het blijft dus noodzakelijk dat België met de andere EU-lidstaten een akkoord sluit inzake de uitwisseling van inlichtingen in belastingzaken, uitgebreid tot bankgegevens, zodra dat zulk akkoord elke categorie van belastingen, van inkomsten en van belastingplichtigen behelst, en dat het snel kan worden toegepast.

1.6. *De beleidsmatige en juridische context in België qua uitwisselen van inlichtingen*

De federale overheid had de voorbije jaren de intentie om de oneigenlijke gewestbelastingen binnen de werkingssfeer van artikel 26 van het basisverdrag van 1967 te brengen, maar enkel voor zover de federale overheid nog altijd instaat voor de inning ervan. Buiten de werkingssfeer van dit artikel 26, dat door het protocol van 2010 wordt vervangen, zouden dan de oneigenlijke gewestbelastingen vallen, waarvan een gewest de inning al heeft overgenomen, of de eigenlijke gewestbelastingen. De federale overheid koos voor die aanpak, om haar controleopdracht in de best mogelijke omstandigheden te kunnen vervullen. Uitgaande van die focus, heeft de federale overheid de voorliggende verdragstekst onderhandeld en ondertekend, zonder de medewerking van de gemeenschappen en de gewesten.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft echter gesteld dat indien in het protocol of het avenant ook gewag wordt gemaakt van “belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten”, deze bepaling niet alleen is beperkt tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd.

2. Het dubbelbelastingverdrag tussen België en Duitsland

In het op 24 september 1956 ondertekende verdrag met betrekking tot de correctie van de Belgisch-Duitse grens en tot de regeling van diverse vraagstukken betreffende beide lan-

den, hebben België en Duitsland uiting gegeven aan hun voornemen zo spoedig mogelijk een overeenkomst ter vermijding van dubbele belasting te sluiten.

Beide landen vatten in mei 1957 technische besprekingen aan, maar door verschillen tussen hun fiscale wetgevingen en uiteenlopende opvattingen over de aan te wenden methodes om dubbele belasting te vermijden, kon de parafering pas in april 1962 plaatsvinden. Wegens de inwerkingtreding van de Belgische wet van 20 november 1962 houdende hervorming van de inkomstenbelastingen waren aanpassingen aan de geparafeerde verdrags tekst noodzakelijk. De opstelling van het gewijzigde verdrag liep eveneens vertraging op, enerzijds door het feit dat de administratie de in werking getreden dubbelbelastingverdragen diende aan te passen aan de nieuwe wetgeving en anderzijds door de wet van 15 juli 1966 tot wijziging van het Wetboek van Inkomstenbelastingen.

De ondertekening van de Belgisch-Duitse overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting inzake belastingen van inkomen en vermogen, met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, vond uiteindelijk plaats op 11 april 1967. Deze overeenkomst beantwoordde aan een behoefte. De afschaffing van de dubbele belasting bleek inderdaad een dwingende noodzakelijkheid. Afgezien van de wederzijdse beïnvloeding van de nationale economieën binnen de Europese Economische Gemeenschap (EEG), vereiste de steeds snellere ontwikkeling van de bilaterale betrekkingen tussen België en Duitsland dat de belemmeringen van fiscale aard voor het vrije verkeer van personen, diensten en kapitalen zouden worden opgeheven.

De slotonderhandelingen werden vergemakkelijkt dank zij de toepassing van het OESO-modelverdrag dat in 1963 werd gepubliceerd. De overeenkomst is vrij gelijklopend met dat modelverdrag. Enkele aanpassingen waren noodzakelijk wegens sommige bijzonderheden van de belastingstelsels van beide staten en het streven naar evenwicht in de wederzijdse toegevingen.

Een bij de overeenkomst gevoegd slotprotocol verduidelijkt de in de overeenkomst neergelegde regels.

De overeenkomst is op 30 juli 1969 in werking getreden.

3. Het ontstaan van het protocol

De onderhandelingen vonden plaats op verzoek van België. Zij volgden op een beslissing van de Federale Regering om aansluiting te vinden bij de internationale normen inzake transparantie en gegevensuitwisseling. Op 2 april 2009 bezorgde België een eerste voorstel van protocol aan de Duitse partner. Op 8 mei 2009 deed Duitsland een tegenvoorstel. De beide partijen ontmoetten elkaar in Brussel op 18 mei 2009. Aan het einde van hun vergadering paraferden zij de ontwerp tekst.

4. Inhoud van het protocol

Het protocol regelt de uitwisseling van inlichtingen in bankzaken. Het wijzigt artikel 26 van de overeenkomst van 1967 en voegt in het slotprotocol een nieuw nummer 15a in dat betrekking heeft op dat artikel 26.

Het oorspronkelijke Belgische voorstel werd op een aantal punten geamendeerd.

5. Belang voor Vlaanderen

De protocollen en avenanten tot wijziging van dubbelbelastingverdragen handelen over het geheel van gewestbelastingen, dit wil zeggen zowel die welke zijn vermeld in de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, als die welke de gewesten heffen op grond van de fiscale autonomie die artikel

170, §2, van de Grondwet hen toekent. Vermits er in artikel 1 van het protocol sprake is van “belastingen van elke soort en benaming”, behoren ook de belastingen die worden geheven door de gemeenschappen op basis van de grondwettelijke autonomie inzake fiscaliteit daartoe.

Voor de vestiging van sommige belastingen die de gewesten zelf heffen, zou het nodig kunnen zijn inlichtingen van andere staten te verkrijgen.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Het protocol telt drie artikelen.

Artikel I wijzigt artikel 26 van de overeenkomst over de uitwisseling van inlichtingen. De nieuwe tekst stemt grotendeels overeen met artikel 26 van de OESO-modeltekst.

Paragraaf 1 maakt het mogelijk om inlichtingen uit te wisselen die relevant zijn voor de uitvoering van de verdragsbepalingen en voor de toepassing van de nationale wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort of benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten. Voor Duitsland betreft het ook belastingen die worden geheven voor een Land of een van de staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen daarvan.

Paragraaf 2 regelt de geheimhoudingsverplichting en het gebruik van de verkregen inlichtingen dat aan bepaalde voorwaarden is verbonden. Inlichtingen mogen toch voor andere doeleinden worden gebruikt indien de wetgeving van de overeenkomstsluitende staten daarin voorziet en indien de bevoegde overheid van de aangezochte staat de toestemming geeft. Het gebruik voor andere doeleinden zonder voorafgaande toestemming is enkel toegestaan wanneer dat noodzakelijk is om te voorkomen dat een natuurlijke persoon gevaar loopt of om aanzienlijke activa te beschermen.

Volgens paragraaf 3 mogen de bepalingen in geen geval aldus worden uitgelegd dat zij een overeenkomstsluitende staat verplichten afwijkende administratieve maatregelen te treffen, inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of in de normale gang van de administratieve werkzaamheid of die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen of in strijd zijn met de openbare orde.

Paragraaf 4 stelt dat de aangezochte staat de beschikbare middelen moet aanwenden om de inlichtingen te verkrijgen, zelfs al heeft hij die inlichtingen niet nodig voor zijn eigen belastingdoeleinden. De verplichting is onderworpen aan beperkingen, maar het verstrekken van inlichtingen mag niet worden geweigerd omdat de betrokken staat er geen binnenlands belang bij heeft. Deze paragraaf brengt voor België geen nieuwe verplichtingen mee omdat de Belgische praktijk reeds overeenstemt met die regel.

Volgens paragraaf 5 mag het feit dat informatie in het bezit is van een bank, een andere financiële instelling, een trust of een zaakwaarnemer geen reden zijn om inlichtingen niet te verstrekken. In de Nederlandse vertaling van de verdragstekst moet men de term ‘zaakwaarnemer’ lezen als ‘trustee’ en de woordengroep ‘eigendomsbelangen in een persoon’ als ‘eigendomsrechten van een persoon’.

Paragraaf 6 verleent de belastingadministratie van de aangezochte staat de bevoegdheid om te vragen inlichtingen bekend te maken en om een onderzoek en verhoren in te stellen.

Paragraaf 7 bepaalt dat straffen waarin de aangezochte staat voorziet voor het weigeren om inlichtingen bekend te maken, van toepassing zijn alsof de verplichting om inlichtingen te verstrekken voorzien is door de binnenlandse belastingwetgeving.

Paragraaf 8 biedt de aangezochte staat de mogelijkheid om uitvoeringsmaatregelen te nemen tegen een persoon die weigert inlichtingen te verstrekken of nalaat die inlichtingen binnen de vereiste termijn te verstrekken.

Paragraaf 9 stelt dat de bevoegde overheid van een overeenkomstsluitende staat op verzoek van de andere staat inlichtingen verstrekt in de vorm van getuigenverklaringen en afschriften van onbewerkte oorspronkelijke documenten.

Paragraaf 10 geeft vertegenwoordigers van de aanzoekende staat de toelating om op het grondgebied van de aangezochte staat personen te ondervragen en onderzoeken te verrichten.

Artikel II voegt in het slotprotocol bij het verdrag van 1967 een nieuw nummer 15a in.

Volgens paragraaf 1 zal voor de toepassing van artikel 26 gebruik worden gemaakt van de OESO-commentaar die bestaat op het moment dat het protocol in werking treedt.

Paragraaf 2 stelt dat wanneer de aanzoekende staat bevestigt dat de gevraagde inlichtingen “naar verwachting relevant” zijn voor de in artikel 26 vermelde doeleinden, de aangezochte staat die bevestiging aanneemt.

Paragraaf 3 bepaalt dat de gevraagde inlichtingen ook “naar verwachting relevant” zijn wanneer zij worden gevraagd om nog onbekende belastingzaken op het spoor te komen en te onderzoeken.

Paragraaf 4 somt aanvullende bepalingen op die van toepassing zijn wanneer inlichtingen worden verstrekt die betrekking hebben op een persoon. Die ontvangende overheid mag de inlichtingen enkel gebruiken voor het gespecificeerde doel. De verstreckende overheid moet ervoor zorgen dat de gegevens correct en relevant zijn, en in verhouding staan tot het doel waarvoor ze worden verstrekt. De betrokken persoon wordt op de hoogte gebracht van de inzameling van gegevens. De ontvangende overheid is verantwoordelijk tegenover iedereen die onrechtmatig wordt geschaad door verstrekte inlichtingen. De verzamelde informatie moet worden vernietigd wanneer zij niet langer nodig is voor het doel waarvoor zij is verstrekt. De verstreckende en ontvangende overheden moeten gegevens die betrekking hebben op een persoon, officieel registreren en beschermen tegen onbevoegde toegang, wijziging en bekendmaking.

Artikel III bepaalt dat het protocol in werking treedt op de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene partij aan de andere partij meldt dat haar interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het protocol vinden toepassing op belastbare tijdperken die aanvangen op of na 1 januari 2006 voor wat strafrechtelijke fiscale aangelegenheden betreft, en op belastbare tijdperken die aanvangen op of na 1 januari 2010 voor andere fiscale zaken. Het protocol vormt een integrerend deel van de overeenkomst en blijft van kracht zolang de overeenkomst zelf van toepassing is.

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Ondertekening en gemengde aard van het protocol

De ondertekening van het protocol vond plaats in Brussel op 21 januari 2010.

Verscheidene adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, over een ontwerp van federale instemmingswet, stellen dat protocollen en avenanten tot wijziging van dubbelbelastingverdragen de bevoegdheden raken van de gemeenschappen en de gewesten.

Tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010 legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van het protocol vast. Zowel de federale staat als de gewesten en de gemeenschappen worden bevoegd geacht, aangezien alle belastingen die zij heffen nu of later onder het protocol vallen.

Ingevolge de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag aan hen. In een brief d.d. 20 januari 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

Duitsland keurde het protocol reeds goed bij de wet van 15 november 2010.

2. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

De SERV heeft per brief van 18 januari 2012 laten weten geen advies uit te brengen wegens de te beperkte sociaaleconomische impact voor Vlaanderen.

3. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV bracht op 9 februari 2012 zijn advies uit. De raad gaat akkoord met de ontwerpen van decreet.

De adviesraad vroeg evenwel dat er wordt toegezien op een correcte toepassing van de bevoegdheidsverdeling inzake dubbelbelastingverdragen. In dat verband kan de Vlaamse Regering meedelen dat de federale overheid zich heeft geëngageerd om voortaan het samenwerkingsakkoord gemengde verdragen toe te passen op deze categorie van gemengde fiscale verdragen. Dit gebeurt effectief sinds het najaar 2010 via intrafederaal overleg in werkgroepen, onder voorzitterschap van de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën, respectievelijk onder dat van de FOD Buitenlandse Zaken als voorbereiding op de raadpleging van de leden van de ICBB.

Verder vroeg de raad om een samenwerkingsakkoord te sluiten met de federale overheid over de uitvoering van deze verdragen. De FOD Financiën heeft inmiddels reeds initiatief genomen om een samenwerkingsakkoord inzake internationale bijstand in fiscale zaken uit te werken. De gesprekken hierover zijn lopende.

4. Advies van de Raad van State

De Raad van State merkt in zijn advies van 27 maart 2012 (kenmerk 51.052/1) op dat niet enkel met het protocol van 24 juni 2009 moet worden ingestemd, maar ook met de overeenkomst van 1967, met het slotprotocol, aangevuld met de overeenkomst van 2002, die door het protocol wordt gewijzigd. Deze verdragen kunnen volgens de Raad van State niet los van elkaar worden gelezen, hoewel men deze teksten toch niet volledig bij elkaar kan voegen. Daarom verzoekt de Raad van State in het ontwerp van decreet tevens de overeenkomst op te nemen, naast het protocol, zoals hij aangeeft.

De Raad van State stelt nochtans dat de overeenkomst van 1967 geen gemengd verdrag is. Daarom is de Vlaamse Regering van mening dat deze opmerking van de Raad een leegstiekke kwestie is, die op het vlak van de rechtszekerheid een bijdrage levert. De Vlaamse Regering heeft bijgevolg het ontwerp van instemmingsdecreet gewijzigd, in de zin aangegeven door de Raad van State.

De Raad van State stelde in zijn advies ook de vraag wie in België uitvoering zal moeten geven aan een verzoek om inlichtingen uitgaande van een verdragsstaat. Gezien het om een gemengd verdrag gaat, kan onder ‘bevoegde autoriteit’, niet enkel de federale minis-

ter van Financiën worden verstaan, maar kan het ook om de deelstatelijke minister van Financiën gaan. De raad beveelt daarom aan om op intern-Belgisch vlak te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van andere partijen bij het verdrag weten tot wie een verzoek om inlichtingen moet worden gericht en de federale staat, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad van State stelt voor om daarover een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen te sluiten.

De Vlaamse Regering verwijst in dit verband naar haar antwoord op het advies van de SARiV, namelijk dat er reeds gesprekken lopen over zulk nieuw samenwerkingsakkoord.

Verder merkt de raad op dat artikel 26, §7, van het dubbelbelastingverdrag het heeft over “straffen waarin de nationale wetgeving van de aangezochte staat voorziet voor iemand die nalaat om inlichtingen te geven”. In het kader van het legaliteitsbeginsel, vroeg zij deze bepalingen te preciseren.

Wat dat betreft, verwijst de Vlaamse Regering naar de strafbepalingen in hoofdstuk X van titel VII (Vestiging en Invordering) van het WIB zelf, zoals dat geldt voor de onroerende voorheffing, evenals de artikelen 220-224 van het Strafwetboek betreffende de strafbepalingen in verband met valse getuigenis en valse verklaringen.

Tot slot merkt de raad op dat artikel 26, §8, van het dubbelbelastingverdrag stelt dat de staat “gepaste uitvoeringsmaatregelen” mag nemen tegen personen die weigeren om inlichtingen te verstrekken. Hij vraagt zich af wat daaronder moet worden verstaan, naast de kortgedingprocedures.

Aangezien artikel 26, §8, van dit verdrag verder gaat door te stellen dat “die persoon kan worden verplicht die inlichtingen te geven op straffe van de burgerlijke of strafrechtelijke straffen waarin de wetgeving van de aangezochte staat voorziet”, kan volgens de Vlaamse Regering ook hier worden volstaan met een verwijzing naar de bovenvermelde strafbepalingen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

VOORONTWERP

Ontwerp van decreet houdende instemming met het protocol, ondertekend te Brussel op 21 januari 2010, tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Bondsrepubliek Duitsland tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen van inkomen en van vermogen met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, en van diens slotprotocol, ondertekend te Brussel op 11 april 1967, zoals gewijzigd door de aanvullende overeenkomst ondertekend te Brussel op 5 november 2002

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het protocol, ondertekend te Brussel op 21 januari 2010, tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Bondsrepubliek Duitsland tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen van inkomen en van vermogen met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, en van diens slotprotocol, ondertekend te Brussel op 11 april 1967, zoals gewijzigd door de aanvullende overeenkomst ondertekend te Brussel op 5 november 2002, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

- 1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Bondsrepubliek Duitsland tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen van inkomen en van vermogen met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, en van het slotprotocol, ondertekend te Brussel op 11 april 1967, zoals gewijzigd door de aanvullende overeenkomst, ondertekend te Brussel op 5 november 2002, en door het protocol, ondertekend te Brussel op 21 januari 2010;
- 2° het protocol, ondertekend te Brussel op 21 januari 2010, tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Bondsrepubliek Duitsland tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen van inkomen en van vermogen met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, en van diens slotprotocol, ondertekend te Brussel op 11 april 1967, zoals gewijzigd door de aanvullende overeenkomst ondertekend te Brussel op 5 november 2002.

Brussel, 4 mei 2012.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS